

θέντες, ἐξηκολούθησαν νὰ καλῆτερεύσιν, ἕως τοῦ διόλου ἀνέλαβον. Τόσον θαυμασίως ἐπέτυχεν τὸ κατάστημα τοῦτο, ὥστε καὶ ἄλλα ὅμοια ἤρχισαν νὰ συσταίνωνται ἀλλαγῇ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ θαύρου ἐλπίζεται ὅτι θέλου ἐρεῖν περίθαλψιν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἅπαντες οἱ ἀπὸ τὸ δεινὸν τοῦτο πάθος κυριευμένοι.

Πρώτιστα χαρακτηριστικὰ τῆς νέας ταύτης μεθόδου τοῦ περιποιεῖσθαι τοὺς φρενολήπτους εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. Ποτὲ δὲν ἐπιβάλλουν εἰς αὐτοὺς κάμμιαν ποινήν, οὐδὲ τοὺς ὁμιλοῦσι τραχέως ἢ ὑβριστικῶς· ἀλλὰ πάντοτε τοὺς περιποιοῦνται μετὰ πραότητος καὶ εὐμενείας.

2. Ποτὲ δὲν ἀπατῶσιν αὐτοὺς εἰς ὁτιδήποτε· σκοπὸν μάλιστα κορυφαῖον ἔχουν οἱ αὐτοὺς ἐπιμελούμενοι νὰ ἐφελκύσωσι τὴν τελείαν ἐμπιστοσύνην των· πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τούτου, ἀνάγκη μεγάλη ποτὲ νὰ μὴ τοὺς ἀπατῶσι· διότι, ὡς οἱ σῶφρονες, οὕτω καὶ ὁ παράφρων, ἀπαξ ἀπατηθεὶς, χάνει πᾶσαν εἰς τὸν ἀπατήσαντα ἐμπιστοσύνην, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ ἀπατήσας χάνει ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης πᾶσαν τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν του.

3. Πρὸς τοὺς πάσχοντας ἐκείνους, ὅσοι δὲν εἶναι θορυβῶδεις καὶ βίαιοι, εὐρέθη ἐπωφελεστάτη ἡ ψαλμωδία, ἡ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν ἀνάγνωσις, καὶ ἡ ἀκρόασις παρακλήσεων καὶ διδασκῶν· καθότι ταῦτα πάντα, ὡς εἶναι γνωστὸν, μεγάλως κατευνάζουσι τὸ τεταραγμένον πνεῦμα. Πρὶν ὅμως δοθῇ τὸ ἐλεύθερον εἰς αὐτοὺς νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπαιτεῖται νὰ ὑποσχεθῶσιν ὅτι θέλου διάγειν μὲ τάξιν καὶ κοσμιότητα. Τοῦτο δὲ εἶναι εἰς αὐτοὺς κάποια παρακίνησις νὰ χαλινώσῃ τὰ αἰσθηματά των· καὶ ἂν ὁ μανιακὸς ἀπαξ κατορθώσῃ τοῦτο, ἂν δηλαδὴ ἐπιτύχῃ μίαν ὥραν νὰ χαλινώσῃ ἑαυτὸν, θέλει μετ' ὀλίγον πράξῃν τὸ αὐτὸ καὶ ὁλόκληρον ἡμέραν, καὶ ὁλόκληρον ἐβδομάδα, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἕως τοῦ τὸ λογικὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν τόπον του.

Τὰ ἐπόμενα λαμβάνομεν ἀπὸ τὴν ἐσχάτην ἀναφορὰν τοῦ ἐπιστατοῦντος τοῦ Ἀμερικανικοῦ φρενοκομεῖον ἱατροῦ, Woodward ὀνομαζομένου·—

“Ἀπὸ τοὺς χιλίους τριάκοντα τέσσαρας φρενολήπτους, οἵτινες ἐμβῆκαν εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο ἀφοῦ πρῶτον ἀνηγέρθη, οὔτε εἴκοσι δὲν εἶναι οἱ μὴ συμφηγόντες μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν πλειότερον ἢ ὀλιγώτερον καιροῦ διάστημα· ἐκ τούτων δὲ τῶν εἴκοσι ὑπὲρ τὰ τρία τέταρτα εἰς τόσῃν ἀδυναμίαν εὐρίσκοντο ὅτε ἤλθον, ὥστε δὲν ἠμποροῦν νὰ κινήσωσι, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανον. Καθ' ἣν στιγμὴν γράφω ταῦτα, δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς ἐντὸς τοῦ φρενοκομεῖου, ὅστις νὰ μὴ συντρώγῃ μετ' ἄλλων, περόνην καὶ μάχαιραν μεταχειριζόμενος. Ποτὲ δὲ κάμμία βλάβη δὲν προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ κρατῶσι τοιαῦτα ὄργανα. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐν μοναξίᾳ ἀπὸ κασιδιέρηνον ἢ ξύλινον πινάκιον μὲ τοὺς δακτύλους ἢ μὲ μόνον κουτάλιον διαφέρει τοσοῦτον ἀπὸ τὸ νὰ καίξῃ εἰς κομφῶς

ἐστρωμένην τράπεζαν, καὶ νὰ λαμβάνῃ τὴν τροφὴν ἀπὸ ὠραῖα πινάκια μὲ μάχαιραν καὶ περόνιον, ὅσον διαφέρει ὁ ἄγριος ἀπὸ τὸν πολιτισμένον, καὶ τὸ κτῆνος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

“Τίποτε δὲν συντείνει τοσοῦτον εἰς τὸ νὰ χαλινώσῃ τοὺς μανιακοὺς, καὶ νὰ τοὺς ἐμπνέῃ σέβας πρὸς ἑαυτοὺς, ὅσον αὕτη ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐλευθερία καὶ ἡ πεποίθησις τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ὅτι θέτου εἰς αὐτοὺς οἱ φύλακές των. Τὸ αὐτὸ ἀληθεύει περὶ ἐνδυμάτων καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν αὐτοὺς περιποιοῦνται. Ἄν ὁ φρενολήπτης ἦναι καθαρῶς καὶ ἀναπαυτικῶς ἐνδεδυμένος, ὡς ἄλλοι τοὺς ὁποίους βλέπει, αἰσθάνεται ὅτι δὲν εἶναι αὐτῶν κατώτερος, σέβεται ἑαυτὸν ὡς ἐκεῖνοι φαίνεται ὅτι τὸν σέβονται, καὶ προσέχει νὰ μὴ κάμῃ τίποτε δι' οὗ νὰ ἐκπέσῃ τοῦ βαθμοῦ του. Ἄν τὰ φορέματά του ἦναι ἐσχισμένα ἢ λερωμένα, τὰ κατασχίζει ἢ τὰ λερόνει ἐτι μᾶλλον· ἂν δὲ ἦναι καθάρια καὶ εὐμορφα, τὰ διατηρεῖ μετ' ἐπιμελείας, καὶ μάλιστα ἐπαίρεται δι' αὐτά.

“Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πάσχων τις ἐφέρθη εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὅστις εἶχε περάσειν τρία ἔτη κατάκλειστος εἰς κλωβίον, χωρὶς ποτὲ νὰ πιάσῃ περόνιον ἢ μαχαίριον καθ' ὅλον αὐτὸ τοῦ καιροῦ τὸ διάστημα, καὶ χωρὶς νὰ θερμανθῇ ἀπὸ πῦρ δύο χειμῶνας. Ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφέρθη ἔδειξεν ἐπαινετὴν φιλανθρωπίαν ὡς πρὸς τὸν ἄθλιον μανιακόν, καὶ, ‘Μετ' ὀλίγους μῆνας,’ μὲ εἶπεν, ‘ἐλπίζω νὰ διάγῃ εὐσχημόνως, καὶ νὰ τρώγῃ μὲ περόνιον καὶ μαχαίριον· ἀλλ' ἐνῷ ἀκομῇ συνδιελεγόμεθα περὶ τούτων, ὁ πάσχων ἐκάθισεν ἡσυχῶς εἰς τὴν τράπεζαν, κ' ἐδείπνησε μὲ περόνιον καὶ μαχαίριον! Τὴν δευτέραν Κυριακὴν μετὰ τὴν εἰσοδὸν του ὑπῆγεν εὐτάκτως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἶπε πρὸς ἅπαντας ὅτι κάλλιστα εἶχεν.

“Ὁ παράφρων, ὅταν ἀμελῆται, ὅταν δὲν λαμβάνῃ κάμμιαν ἀκρόασιν, ὅταν θεωρῆται ὡς κατώτερος ἀπὸ τοὺς αὐτὸν συναναστρεφόμενους, εὐρίσκεται πάντοτε εἰς ἐρεθισμόν καὶ ἀνησυχίαν, καὶ τέλος ἐξαγριόυται. Ὅταν, ἀπ' ἐναντίας, τὸν περιποιώμεθα μὲ φιλοφροσύνην καὶ εὐγένειαν, ὅταν ἐρωτῶμεν αὐτὸν περὶ τῆς υἰείας του, καὶ ὑπομονητικῶς ἀκούωμεν ὅσα ἔχει νὰ μᾶς εἴπῃ, διεγείρομεν ἐντὸς αὐτοῦ πνεῦμα πραότητος καὶ ἀγάπης, ἐμποροῦμεν νὰ τὸν διοικῶμεν χωρὶς αὐστηρότητα, καὶ νὰ ἐλκύωμεν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ὑπόληψίν του.

“Ἄν ὑπάρχῃ μυστικόν τι εἰς τὴν διοίκησιν τῶν φρενολήπτων, εἶναι τοῦτο· σέβου αὐτοὺς, καὶ θέλου σέβεσθαι αὐτοὶ ἑαυτούς· μεταχειρίζου αὐτοὺς ὡς λογικά ὄντα, καὶ θέλου καταβάλλειν πᾶσαν ἐπιμέλειαν διὰ νὰ σὲ δείξωσιν ὅτι εἶναι τοιοῦτοι· δὸς εἰς αὐτοὺς βαθμὸν τινα ἐμπιστοσύνης, καὶ θέλου προσπαθεῖν νὰ φανῶσιν ἄξιοι αὐτῆς, πολλὰ δὲ σπανίως θέλου τὴν καταχρᾶσθαι.”

Ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην.
Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.